

Der må sigtes på en *nedbringelse af renten og en billigørelse af nybyggeriet*. Dette må søges opnået gennem *den almindelige økonomiske politik og en langsigtet boligpolitik*. Det må være målet for denne at få opført gode og tidssvarende boliger til alle, der efterspørger bolig, og til en pris, der står i rimeligt forhold til befolkningens indtægter.

På kortere sigt er det nødvendigt at gennemføre foranstaltninger for at modvirke, at lejen i det nybyggeri, der er opført i perioden med en høj rente, kommer op på et niveau, der ikke kan klares af de befolkningsgrupper, som lejlighederne er opført for. . . .“

„. . . Det kunne have været ønskeligt, om disse problemer kunne være klaret gennem en mere langsigtet løsning, men af såvel tekniske som de tidligere nævnte principielle grunde vil det næppe være muligt at gennemføre en større omlægning så betids, at den kan hjælpe de folk, der i dag har hjælp behov. Folketingets boligpolitiske udvalg må have tid til at arbejde de nævnte problemer igennem, og jeg håber derfor, at tinget vil give dette forslag en hurtig behandling. Herigennem kan ydes en håndsækning til de borgere, der uden egen skyld er kommet i en vanskelig situation. . . .“

Som det fremgik af lovforslagets 1. behandling, var alle partiers ordførere af den mening, at lovforslaget var udtryk for en akut nødløsning, som midlertidigt skulle hjælpe de byggerier — herunder bl. a. Albertslund og Høje Gladsaxe — som på grund af uforudseligt store kursfald var ramt af så høje renteudgifter, at lejerne var bragt i en nødsituation ved de heraf følgende høje huslejer.

På denne baggrund kunne *Axel Ivan Pedersen* (S) anbefale lovforslaget.

Såvel *Guldborg* (V) som *Hastrup* (KF) lod i høj grad deres stillingtagen til lovforslaget være afhængig af regeringens vilje til at nå til enighed om en mere generel løsning af boligproblemerne og husleje problemerne, som var til behandling i folketingets boligpolitiske udvalg. Kunne man nå til enighed herom, ville de midlertidige problemer også kunne løses. Om lovforslaget var den ideelle løsning, var dog et spørgsmål, som måtte drøftes nærmere.

Heller ikke *Else-Merete Ross* (RV) var sikker på, at lovforslaget var den mest praktiske løsning. En individuelt betonet ordning, som tog hensyn til beboernes indtægt og børnetal, ville tiltale hende mere.

Kai Moltke (SF) fandt ikke lovforslaget vidtgående nok. Han foreslog, at de socialpolitiske betonedede huslejetilskud blev ført à jour, så de stigende omkostninger ved finansieringen virkelig kunne dækkes gennem tilskud til det sociale byggeri.

Rimstad (Uafh) betegnede lovforslaget som lapperi og frygtede, det ville animere til en fortsat stigning i byggeomkostningerne. Det var for hans parti en nødvendig betingelse for støtte, at ministeren stadig var indstillet på at gå den vej, som var afstukket ved boligforliget i foråret 1965.

Niels Westerby (LC) ville gerne, når udvalgsarbejdet var afsluttet,